

מסורת הש"ס

א) לעיל ב, טו גיטין נב, א ע"ז נט, ד) ובס"א: משומד, וכן להלן, ט) וכן הגירסא במשה שבמשינות וכן אהבה כה"ל"ש אצל בערוך ערך אה"ג ג' גרים אה"ג ספל מלשון ויש באגודת וכן גרים הר"ף והרמב"ם ועי' בס"פ משנה, ו) וימא לו, א) בס"א: משומד, וכן להלן, ח) בס"א: גוי, ט) ודברים ט"ז, א) בס"א: המיני, ט"ז) ל"ל לאו לעבודת סבבים, א) בס"א: משומד, וכן להלן,

גיליון הש"ס

תוס' ד"ה ובשוק בו ויהיו בירושלמי. פ"ט דכלאים הלכה א:

מוסף רש"י

ב' אוהוין בסכין, זה כלאש חיה נקמו (ע"ד) ח. המטמא. טהרותו של חלב כגון תרומה (גיטין נב). והמדממע תרומה מחוץ של חביו ומפסדו באסורו לזרם ואין לתמוך להניח בול (שם). מתיירין אותו. בהנאה (ע"ז טו). ולא לתוך ימים. דלא למיזו לשר של ים הוא שומט (ע"ד טו). ולא לתוך כלים. דלא לימרו האיל ומקבל את הדם, לזרוק לעבודת סבבים הוא כר"ך (שם).

השוחרט פרק שני חולין

מ"א.

עין משפט
נר מצוה

קמא א מ"י פ"ב מהל' שמיטה ה"ל כה סמך עשין סג טו"ש"ע י"ד ס"י ה ספ"ק א:
קמב ב מ"י פ"ז מהל' חובל ומזיק הלכה ב ג א סמך עשין ע טו"ש"ע ח"מ ס"י שפה ספ"ק א:
קמג ג מ"י ש"ע ה"ל ו טו"ש"ע שס ספ"ק ב:
קמד ד מ"י פ"ג מהל' מאלכות אסורות סמך לחוץ קמה טו"ש"ע י"ד ס"י קלב ספ"ק א:
קמה ה מ"י פ"ב מהל' שמיטה (מ"י פ"ז מהל' חובל ומזיק ה"ל ו) סמך עשין סג טו"ש"ע י"ד ס"י ד ספ"ק ד וס"י קמה ספ"ק א:
קמו ו מ"י פ"ב מהל' שמיטה ה"ל א ופ"ח מהל' ע"ז ה"ל א ופ"ז מהל' חובל ה"ל ו סמך שס טו"ש"ע י"ד שס וטו"ש"ע ח"מ ס"י שפה ספ"ק ב:
קמז ז ח ט מ"י פ"ז מהל' חובל ה"ל ו סמך עשין ע טו"ש"ע ס"י קמח י מ"י פ"ב מהל' שמיטה ה"ל א סמך עשין סג טו"ש"ע י"ד ס"י י טו"ש"ע ח"מ ס"י שפה ספ"ק ב:
קמט ח ט מ"י פ"ז מהל' חובל ה"ל ו סמך עשין ע טו"ש"ע י"ד ס"י יב ספ"ק א:
קנ ל מ"י ש"ע ה"ל א סמך שס טו"ש"ע י"ד ס"י יב ספ"ק א:

שיטה מקובצת

א) ועוד שיכול לומר לו אפי' ניסכו בפני עבודת סבבים: ב) וקשה דא"כ בלא עושה לו מקום חוץ לגומא לנקר חצירו איכא תקנה ולפיכך:

רבינו גרשום

מהו דתימא כיון דקניה ליה כו': ואי אמרת אין אדם אוסר דבר שאינו שלו אפי' חטאת בהמה [נמין]. הא לא מצי אסר הכהן שאינו שלו: המטמא והמדממע. כלומר טימא טהרותיו של חבירו מרמץ חולין של חבירו עם תרומה שהפסידו ממנו שתרומה אינה ראיה לישראל: והמנסך. כלומר שניסך יינו לעבודת סבבים אבל ישראל לעצור קא מיכון ואין אסור: התרו בו וקבל התראה מהו. כלומר את מיכון [והיאך הדין אם] התרו בו אל תנסך לעבודת סבבים שאם אהת עושה כן חייב מיתה אהת: קבל התראה. ואבר אני יודע אעפ"כ אני עושה מהו יכול לאסור אי לא:

ביון דקניא ליה לכפרה בדידיה דמיא. והא דפריך צפרק צתרא דזבחים (דף קד). מוקצה ועבד אינו שלו הוא ואין אדם אוסר דבר שאינו שלו ומוקי לה צדקשים קלים היינו כרז הונא דלעיל דלהני אמוראי דהכא מתוקמא אף צתמטא דכדידיה דמיא:

ת"א שמע ב' אוהוין בסכין ושוחטין כו'. משמע הכא דרז הונא ועולא דלעיל (דף נ). אסרי אף להדיט דך דשניס אוהוין והיא דר' יהודה בן צתירא ורזנן דצסמוך דאיידי אף להדיט ומשמע דלדידהו ניחא והשתא הא דמייתי ראיה צפרק רבי ישמעאל (ע"ז דף נד): מכלים שזוניס המלך אהו דאמר מר הכננוס שגמוס והקדישו אחרים מתחסס הוא אסור אף להדיט ומימא דהתם לעיל כההוא פירקא (דף נג): צעי מיניה ר' יוסי בן שאול מרבי כלים שנשתמשו בהן צבית חונוי מהו שישתמשו בהן צבהמ"ק אליבא דמ"ד עבודת סבבים הוא לא תיבעי לך דהשתא להדיט אסריי כו' ומסקי דאסורין ודריש ליה מקרא דהכננוס שגמוס ומה ראיה היא התם אסריי אף להדיט כלים שהזניח אהו והנך דצית חונוי שרו להדיט למ"ד ס' לעבודת סבבים הוא וי"ל דקרא דכל הכלים ודאי איירי לגזוה ומייתי מיניה ראיה לעולא דכיון דאסריי אע"פ שלא עשה בהן אהו שום שניי אלא שנשתמשו בהן לעבודת סבבים א"כ היכא דעביד מעשה גמור שמתחיל לשחוט צבהמה אית לן למימר דאסור אפילו להדיט: **ת"ש המטמא והמדממע והמנסך כו'.** למ"ד צהנזקין (גיטין דף נג): מנסך ממש פריך וא"ת ומאי קא משני דאית ליה שותפות צגוה הא אמר התם למ"ד דמנסך ממש לא צעי למימר מערב משום דהיינו מדמע וכיון דאוקמייה דאית ליה שותפות צגוה ולא נאסר חלק חצירו אלא משום שערב צשלו וא"כ הא אכתי היינו מדמע וי"ל דמכל מקום קמ"ל דאף על גב דחייב מיתה לא אמרינן קס ליה דצדצה מיניה כדאמרינן התם ואי לא שתא מדמע הוא אמרינן דצדצר מועט לא מיחייב: **ל"א ב' במינך שתאסר ייני לאונסי.** תימא דמשמע הכא דר' יהודה בן צתירא שרי לזבויי לכל עובד כוכבים שירכא מטעם דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו וצב"ס ע"ז פ' ר' ישמעאל (דף נט): וס' דאין (מ"מ) משמע דלא שרי לזבויי אלא לההוא עובד כוכבים דנכריה דמינה מייתי ראיה אהא דקאמר התם האי עובד כוכבים דנכריה לחמריה דישראל אע"ג דאסור צהנאה למשקל דמי מההוא עובד כוכבים דנכריה שרי דמקלא קלייה וי"ל דהכי מייתי התם כיון דר' יהודה בן צתירא שרי לזבוייה לכל עובד כוכבים שירכא לרצנן נמי דפלגי עליה שרי לזבוייה לההוא עובד כוכבים דנכריה: **בישראל מומר.** פ' צקונטרס דה"ה דהוא מנאי לאוקומי דאית ליה שותפות צגוה כדאוקמי לעיל וקשה דא"כ אמאי חזר והקשה קושיות שכבר מירך אלא נראה דאף על גב דאית ליה שותפות צגוה אכתי איכא למימר לצעוריה קמיכוין: **הבא נמי בישראל מומר.** להנך אמוראי הוא מנאי למימר צהנזקין (גיטין דף נג): מנסך היינו שגגע ב:

אין שוחטין לתוך הגומא. אומר רבינו תם דהיינו גומא נקיה דנראה כמקבל דס לעבודת כוכבים וקשה דאס כן צלא עושה לו מקום חוץ לגומא א איכא תקנה לנקר חצרו ולפיכך טוב ליהרר מלשחוט אפילו לתוך גומא שאינה נקיה: **ובשוק ל"א יעשה בן.** אע"ג דאמר רב (שבת דף סד): כל מקום שאסרו חכמים מפני מראית העין אפילו צחדרי חדרים אסור היינו כמו שטחן צתמה אצל לא כנגד העם שאס היו רואים אותו עושה כן צניעה היה שם חשד כמו צשוק אצל כהן הרואה שעושה צציוו אומר לנקר חצרו הוא עושה וימיהו צירושלמי יש דך משה פליג אדרב מההוא ונראה שאין הש"ס שלנו סובר כן מדלא הקשה ממתניתין לרב כמו שהקשה מווג צצנזאר ומשני תנאי היא צפרק צמה אשה (שם דף סד): וכל הנהו דפריך לרב צפ"ק דמסכת ע"ז (דף נב) מי שנתפזרו לו מעותיו לפני עבודת כוכבים ויש לו קון צרגלו ומשני להו קאמר צירושלמי דפליגי אדרב והא דאמר צפרק אע"פ (כתובות דף טו) ליגור שעלו צו קשקשים צצצת ממעכו צרגלו צניעה צצצת ואינו חושש צההוא נמי מודה רב דלא שייך שם חשד דהא מדאורייתא שרי למעטו כמתלה צצצת:

אצל וזה. דבר הזבוח צכסין דהיינו צהמה דעוף מלוק הוא: ואי אין אדם אוסר דבר שאינו שלו מאי איריא. דמיני עוף אפי' צהמה נמי דהא לא פקע שס קדשים מיניה ומיניה איהו מיחייב משום עובד עבודת כוכבים דמ"מ אע"ג דלא מיתסרא מיפלה פלחא: כיון דקניא ליה

לכפרה. שהרי הצעלים מתכפרים בה: **כדידיה דמיא.** הלכך לא מנאי למייתי שום זבח דאילו עולה מכפרת אעשהו וחתמא ואשם על חטאים ושלמים ושאר קדשים קלים וצדיה וניהו להכי נקט עוף וצחאי קנה פגוס דמיחייב צשחיתת חוץ צההוא פורתא דמימסר ציה: אחד לשום אחד מגל אלו. אפילו צהמה דלאו ידידיה אלא דאיך ששחט לשום דבר כשר: המטמא. טהרות של חבירו: והמדמע. תרומה בחולין של חבירו דמזויל להו דמיבעי ליה לזבויניהו לכהניס צדמי תרומה דהיינו צוול דלא חזו אלא לכהניס: והמנסך. יין של חבירו לעבודת כוכבים: צשוגג שלא ידע שהיא תרומה ולא ידע שהוא נאסר צניסוך זה או כצבור יין שלו הוא: פטור. מלשלם. ואע"ג דמזיק צשוגג חייב דקיימא לן (צ"ק דף טו). אדם מועד לעולם צין ער וצין ישן צין שוגג וצין מויד הכא היק שאינו ניכר הוא ולא שמייה היק וצמוזד חייב לשלם דקנסוה רצנן ומשום דקס ליה צדרכה מיניה לא מיפטר אע"ג דחייב מיתה משום עבודת כוכבים ואפילו לא התרו צו דלא מיקטיל קיימא לן (כתובות דף נד): חייבי מיתות שוגגין פטורין מלשלם הכא חייב אפי' אהרו ציה כדאוקימנא טעמא צצמסכת גיטין (דף נג): מעשה דאצבהיה ע"מ לאוסרו מיחייב לשלמי ומתחייב צנפשו לא הו עד שעת ניסוך: שניסך. שכשך ידו לתוכו לעבודת כוכבים: שלא צפני עבודת כוכבים. צרומא אשמועינן: אסרו. אף צהנאה דאדם אוסר דבר שאינו שלו: ועוד שיכול לומר לו. אפילו ניסכו אעלעבודת כוכבים: לא כל הימנך כו'. דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו: לאונסי. על כרחי שחאסר: ורב נחמן ורב עמרם ורב יחאק אמרי לך. הא דרז הונא תוקיס כתנאי דהא ר' יהודה בן צבא פליג אצל מילתא דידן לא תוקיס כתנאי דאין אמרינן שפיר אפילו לתוך דאפילו לדידיה דאדם אוסר הי"מ עובד כוכבים אצל ישראל לצעורי לחצריה עביד ואין דעמו לעבודת כוכבים: צישאל מומר. וה"ה דמנאי לאוקמא דאית ליה שותפות צגוה כדאוקמוה איהו לעיל השתא מיהא כיון דאיתין להכי דעובד כוכבים אוסר מוקמינן לה צגוה. ואליבא דתנא קמא: אסרו צו. צישאל שלא ישחט לעבודת כוכבים ושחט לאחר שקבל התראה וקודם לכן לא היה צחוקת מומר: מאי. מי אסר או לא קבלת התראה שמתרין צו הו יודע שאתה מוזהר על כך והמורה אמרה שאתה חייב מיתה והוא אומר יודע אני וע"מ כן אני עושה שאתה והכי אמרינן צצנהדרין (דף מ"א). מות יומת. עד שתייר עצמו למיתה: **בתנאי לתוך ימים.** דלא לימרו לשאר דימא קא שחט: ולא לתוך הכלים. שלא יאמרו מקבל דס לעבודת כוכבים הוא: לתוך עוגה של מים. גומא כמו עוגיות לגפנים דמ"ק (דף צב). לשון מורי. לישנא אחרניא לתוך העוגל והיא היא: וצפנייה. יכול לשחוט על גב הכלים והדס שותת לתוך היס שלא ללכך את הספנייה ולא מיחוי כשחוט לתוך ימים: אצל עושה גומא. משמע שחט לתוכה וצגמרא פריך הא אמרת אין שוחטין לגומא. וטעמא דגומא משום שהיא חוק הצדוקים לעבודת כוכבים:

יחקה

אסור היינו כמו שטחן צתמה אצל לא כנגד העם שאס היו רואים אותו עושה כן צניעה היה שם חשד כמו צשוק אצל כהן הרואה שעושה צציוו אומר לנקר חצרו הוא עושה וימיהו צירושלמי יש דך משה פליג אדרב מההוא ונראה שאין הש"ס שלנו סובר כן מדלא הקשה ממתניתין לרב כמו שהקשה מווג צצנזאר ומשני תנאי היא צפרק צמה אשה (שם דף סד): וכל הנהו דפריך לרב צפ"ק דמסכת ע"ז (דף נב) מי שנתפזרו לו מעותיו לפני עבודת כוכבים ויש לו קון צרגלו ומשני להו קאמר צירושלמי דפליגי אדרב והא דאמר צפרק אע"פ (כתובות דף טו) ליגור שעלו צו קשקשים צצצת ממעכו צרגלו צניעה צצצת ואינו חושש צההוא נמי מודה רב דלא שייך שם חשד דהא מדאורייתא שרי למעטו כמתלה צצצת:

יחקה